

The background of the cover is a dark, textured space filled with red splatters and glowing particles. At the top, a large, circular clock face is shown, but its glass is shattered, with sharp cracks radiating from a central impact point. The clock hands are black and positioned around the perimeter. A prominent red lipstick smudge is visible on the left side of the clock face. The overall aesthetic is dark, gothic, and mysterious.

LAPENI

Série Never After

EMILY McINTIRE

LAPENI

Copyright © 2021 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2023

Cover © Cat at TRC Designs, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3646-1 (pdf)

EMILY McINTIRE

LAPENI

přeložila Pavlína Wünschová

Obsah

POZNÁMKA AUTORKY

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

Epilog

Poděkování

*Pro všechny, kteří někdy v cizím příběhu
bráli roli padoucha.*

*V životě můžeš mít cokoli,
pokud pro to obětuješ všechno ostatní.*

J. M. BARRIE, *PETR PAN*

PLAYLIST

Lost Boy – Ruth B.

Control – Halsey

Heathens – Twenty One Pilots

Bad Romance – Lady Gaga

bury a friend – Billie Eilish

Blood // Water – grandson

In the Shadows – Amy Stroup

Look What You Made Me Do – Taylor Swift

ocean eyes – Billie Eilish

Lifetime – Justin Bieber

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je temný moderní milostný román inspirovaný pohádkou, který je určený pro dospělé čtenáře.

Nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. **Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná.**

Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

PROLOG

Bylo nebylo...

Je to jiné, než jsem čekal.
Zabíjet ho.

Zatnu klouby a zakroutím zapěstím. Muž vytřeští oči, z krku mu vystříkne krev a potřísní mi kůži na předloktí. Jsem rád, že jsem se rozhodl vrazit mu čepel do krční tepny. Způsobí mu to dost vážné zranění, takže určitě zemře, ale bude to dostatečně pomalé na to, abych si mohl užívat, jak z něj vyprchává poslední sekunda jeho mizerného života a spolu s ní i jeho ubohá duše.

Vím, že je to otázka sekund, než ztratí vědomí, ale víc nepotřebuju.

Je to dost času na to, aby se mi stihl zadíval do očí a spatřit v nich monstrem, které pomohl stvořit. Živé ztělesnění jeho hříchů, které si přišlo pro spravedlnost.

Ale je fakt, že jsem doufal, že bude prosit. Aspoň trochu.

Klečím na něm ještě dlouho poté, co ze mě vyprchá vzrušení z prolité krve. Mozolnatou rukou mu stále svírám krk, druhou držím pouzdro nože a čekám na *něco*. Ale jediné, co cítím, je zasychající krev, která mě studí na kůži. Uvědomím si, že *jeho* smrt mi klid nepřinese.

Pustím ho, až když mi v kapse zavibruje mobil. Tělo muže se sveze k zemi a spolu s ním ze mě spadne i tíha jeho nadvlády.

„Ahoj Roofusi.“

„Kolikrát ti mám říkat, abys mi tak neříkal?“ vyštěkne.

Ušklíbnu se. „Minimálně ještě jednou.“

„Je to vyřízený?“

Projdu kanceláří do koupelny, pustím vodu, počkám, až bude vlažná, zapnu hlasitý odposlech a začnu si smývat cákance krve z rukou. „Samozřejmě.“

Ru zabručí. „Jakej to je pocit?“

Rukama sevřu okraj umyvadla, nakloním se k zrcadlu a zadívám se na sebe.

Jakej to je pocit?

Nezrychlí se mi tep. Žilami mi neproudí oheň. Z kostí mi neprýští moc.

„Bohužel nic moc.“ Z háčku na zdi popadnu ručník, usuším si ruce, vejdu zpět do pracovny a vezmu si sako.

„To mě nepřekvapuje. James Barrie, kluk, kterýho nepotěší nic na celým tomhle zkurveným světě.“

Ušklíbnu se, zapnu si sako, upravím manžety a zamířím zpátky ke strýci. Shlížím na něj, na jeho černé oči, které prázdně zírají do stropu, a na jeho otevřená, bezvládná ústa – tak, jak je nutil otevírat mě.

Vtipné.

Svou nevinnost jsem ale ztratil dlouho před ním.

Odkopnu mu nohu stranou a jeho ohavná bota z krokodýlí kůže přistane v kaluži krve, která se zatím nahromadila pod jeho tělem.

S povzdechem si stisknu kořen nosu. „Nadělal jsem tu trochu... nepořádek.“

„Postarám se o to,“ zasměje se Ru. „Hlavu vzhůru, mladej. Vedl sis dobře. Příklad do Jolly Rogera. Je čas slavit.“

Zavěším, aniž bych odpověděl, a vstřebávám poslední minuty, které kdy se svým příbuzným strávím. Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a pokusím se v sobě najít špetku lítosti.

Nic.

Tik.

Tik.

Tik.

Ten zvuk prořízne ticho a zabodne se mi do břicha. Se zatnutými zuby prudce otevřu oči a ušima začnu pátrat po tom *neutichajícím* zvuku. Dřepnu si, z náprsní kapsy vytáhnu kapesník, sáhnu strýci do džínů a vytáhnu z nich kapesní hodinky.

Tik.

Tik.

Tik.

Vztekmí zkroutí a sevře žaludek. Mrsknu hodinky na zem, s bušícím srdcem vstanu a dupu na tu ohavnost znovu a znovu, až se mi na čele leskne pot a stéká mi po tvářích na podlahu. Uklidním se, až když si jsem jistý, že hodinky utichly nadobro.

Narovnám se, vydechnu, uhladím si vlasy a prokřupnu si krk.

Tak. To je lepší.

„Sbohem, strýčku.“

Zastrčím kapesník zpátky do saka a opustím muže, kterého bych nejraději nikdy nepoznal.

Jsem o krok blíže člověku, který za to všechno může. A tentokrát mi neunikne.

Wendy

V Massachusetts jsem sice nikdy nebyla, ale o tom, že je tam zima, jsem slyšela. Takže zdejší teplota je oproti Floridě sice šok, ale čekala jsem to. I tak si ale nemůžu pomoci, a zatímco se chvěju v tílku a na rukou cítím lehký větřík, přejú si, abych zůstala tam, místo abych se s rodinou přestěhovala do Bloomsburgu.

Nemůžu ale vystát myšlenku, že bych nebyla poblíž, kdyby mě potřebovali. Táta je workoholik – ještě větší potom, co máma umřela – a beze mě by můj šestnáctiletý bratr Jon zůstal už úplně sám.

Vždycky jsem byla tatínkova holčička, i když mi to dost ztěžuje. Doufala jsem, že až se přestěhujeme, zpomalí. Udělá si čas na rodinu, místo aby hledal další projekt, do kterého se pustí. Ale Peter Michaels se jen tak nezastaví. Jeho řízení po nových dobrodružstvích je silnější než potřeba udržovat rodinné vztahy. Už pátý rok po sobě ho časopis Forbes zvolil za nejlepšího podnikatele roku, takže se mu v tomhle směru otevírá hodně možností. A protože vlastní největší leteckou

společnost na západní polokouli, má k dispozici odpovídající prostředky.

NeVairLand. *Země, nezemě, polette s námi.*

„Měly bychom někam zajít,“ navrhone Angie, zatímco utírá pult ve Vanilce, kavárně, kde obě pracujeme.

„A proč?“ zeptám se. Upřímně, doufala jsem, že prostě půjdu domů a budu odpočívat. Jsem tu sotva měsíc, ale pracuju tak moc, že s Jonathanem vůbec netrávím čas. I když je pravda, že je teď zrovna v pubertácké fázi „nepotřebuju nic a nikoho“, takže by se mnou být asi stejně nechtěl. Výmluvu, proč bych nešla, tedy nemám žádnou.

Pokrčím rameny. „Nevím. Holky říkaly, že půjdou do Jolly Rogera.“

Nakrčím nos. Nad tím, jak řekne „holky“, i nad tím jménem, ať už mluví o čemkoli.

„Ale no tak, Wendy. Seš tu už skoro dva měsíce, a ještě sis se mnou ani jednou nevyrazila.“ Vystrčí spodní ret a sepne prosebně ruce.

Zavrtím hlavou a povzdychnu si. „Tvý kamarádky mě nemaj rády.“

„To není pravda,“ oponuje mi. „Jen tě ještě neznaj. To bys totiž musela jít někdy s náma.“

„Já ti nevím, Angie.“ Kousnu se do spodního rtu. „Táta je mimo město a nechce, abych chodila ven a přitahovala pozornost.“

Protočí oči. „Je ti dvacet, holka. Přestřiхни už tu pupeční šňůru.“

Věnuju jí vlašný úsměv. Stejně jako většina lidí ani ona nechápe, jaké to je být dcera Petera Michaelse. I kdybych chtěla, ta pupeční šňůra přestřihnout nejde. Tátův vliv a moc dosáhnou

do každého koutu ve vesmíru a neunikne jim nikdo. Nebo přinejmenším nikoho takového neznám.

Zvonek nade dveřmi zacinká. Dovnitř vejde Angiina kamarádka Maria. Šine se k nám a v dlouhých černých vlasech jí tančí světlo.

Zvednu obočí, přelétnu ji pohledem a zadívám se zpátky na Angie. „Kam by pustili dvacetiletou holku?“

„Copak nemáš falešnou občanku?“ zeptá se Maria, když dojde k pultu.

„To fakt nemám.“ V životě jsem se do žádného klubu ani baru nepropašovala. „Narozeniny mám za pár týdnů, půjdu s váma příště,“ odbydu ji.

Maria mě přejede pohledem. „Angie, nemáš ségřinu občanku? Jsou si... podobný.“ Natáhne ruku a dotkne se mých hnědých vlasů. „Ukaž kousek kůže a na obličej na občance se ani nekouknu.“

Zasměju se, mávnu nad jejími slovy rukou, ale žaludek se mi stáhne, žilami se mi prožene teplo a zbarví mi tváře doruda. Pravidla neporušuju. Nikdy. Ale z představy, že bych dnes vyrazila ven, že bych provedla něco, co se nemá, mi po zádech přeběhne vzrušení.

Maria je jedna z „těch holek“ a zatím ke mně nebyla zrovna milá. Ale když ji teď sleduju, jak se kření a pročesává si prsty vlasy, uvažuju, že má Angie třeba pravdu. Možná se mi to jen zdálo a jen jsem jí nedala šanci. Nikdy jsem neměla partu blízkých kamarádek, takže nevím, jak to funguje.

„Je mi jedno, že se ti nechce.“ Angie našpulí pusou a hodí po mně vlhkou utěrku. „Rozhodnu za tebe.“

Se smíchem zavrtím hlavou a vyrovnám hrnky, aby byly připravené na ráno.

„Hmm.“ Maria hlasitě praskne bublinu ze žvýkačky. Cítím, jak se mi její tmavé oči propalují z boku do obličeje. „Tak tobě se nechce?“

Pokrčím rameny. „Ale ne, to jen...“

„To bude asi nejlepší,“ skočí mi do řeči. „Jolly Roger nejspíš stejně není místo pro tebe.“

Naježím se a narovnáám záda. „Jak to myslíš?“

Ušklíbne se. „Že to není místo... pro děti.“

„Marie, no tak. Nebuď mrcha,“ vloží se do toho Angie.

Maria se zasměje. „Nejsem. Jen to říkám. Co když tam bude on? Dovedeš si to představit? Nevydržela by s ním ani v jedné budově a hned by to běžela říct domů tatíkovi.“

Zvednu bradu. „Táta ani není doma.“

Nakloní hlavu a sevře rty. „Tak chůvě.“

Projede mnou podráždění. Touha dokázat jí, že se plete, rozhodne za mě a slova se mi vyvalí z pusy. Podívám se na Angie. „Půjdu s váma.“

„Jo!“ Angie zatleská.

Marii se zalesknou oči. „Snad to zvládneš.“

„Dej pokoj, Marie. Bude v pohodě. Je to bar, ne sex klub,“ ušklíbne se Angie a otočí se na mě. „Neposlouchej ji. Navíc tam chodíme jen proto, aby si jí všiml ten záhadnej chlap.“

„Jednou si mě všimne.“

Angie nakloní hlavu. „Ani neví, že existuješ, holka.“

„Jednou se na mě štěstí usměje,“ pokrčí rameny.

Zmateně svráštím obočí. „O kom to vůbec mluvíte?“

Po Mariině tváři se pomalu rozlije úsměv a v Angiiných očích se zaleskne touha.

„O Hookovi.“

James

„Ve hře je nová nabídka.“
Do křišťálové sklenky si naliju trochu whisky Basil Hayden, přidám kostku ledu a vychutnávám si její chuť. Pak se otočím na Rua. „Netušil jsem, že přijímáme nové nabídky.“

Ru pokrčí rameny, zapálí si doutník a potáhne z něj. „Nepřijímáme. Ale jsem podnikatel a tohle má obrovské potenciál.“

Jeho hlas tlumí smotaný tabák, ale protože už roky hltám jeho slova jako evangelium, rozumím mu.

Roofus – jinak známý jako Ru – je jediný člověk na světě, který si zaslouží mou důvěru. Zachránil mě z pekla a ten dluh mu nikdy nesplatím. Má laskavost se ale vztahuje jen na něj, a tak mi to značně ztěžuje, když se rozhodne k našim akcím přizvat nové lidi.

Čím je starší, tím je lehkomyšlnější.

„Ta tvoje neschopnost ignorovat *potenciál* tě jednou zabije,“ povím mu.

Přimhouří oči. „Nemám v úmyslu umřít a přenechat svůj majetek nějakému Britovi.“

Ušklíbnu se. Tohle všechno už je stejně dávno moje, jen to nerad říká nahlas. Nechce přiznat, že student předčil mistra, že drží otěže jen proto, že mu to dovolím. Je to tak od té doby, co mi před osmi lety potřásla ruce strýcova krev – to mi bylo osmnáct. Vykuchal jsem ho jako bezcennou rybu – nic víc stejně nebyl. Tím samým nožem jsem si pak večer krájel steak a čekal, jestli se někdo odváží upozornit na mé zkrvavené prsty.

Oficiálně je sice šéf Ru, ale to mě se všichni bojí.

Položím sklenku na kraj stolu a posadím se do jednoho z křesel. „Nerad vtipkuju o tvé smrtelnosti.“

Někdy mi vážně připadá, že si Ru myslí, že je nesmrtelný. Je pak nedbalý. Snadno všem uvěří a lidi se k němu potom dostanou moc blízko. Naštěstí má mě. Bez zaváhání zabořím nůž hluboko do břicha komukoli, kdo se o to pokusí, a budu si užívat, jak z jejich očí vyprchává život a po rukou mi stéká jejich krev.

Když člověk zažije to, co já, uvědomí si, že nesmrtelnost získá jen tím, že zůstane žít ve vzpomínkách ostatních.

Ru se nakloní a odloží doutník na zdobený popelník na kraji stolu. „Tak dávej pozor. Víím o někom, kdo by se chtěl stát naším *partnerem*.“ Ru se ušklíbne. „Chce nám pomoci rozšířit prodej. Dostat náš andělskej prach do novejšch koutů vesmíru.“

„Fascinující.“ Smetu si ze saka žmolek. „Kdo to je?“ zeptám se čistě proto, abych ho potěšil. Náš současný dealer pro nás pracuje už tři roky a schválil jsem ho já osobně. Byl jsem schovaný v přepravce s humry a sledoval jsem, jak úplně propoceny dohlíží na to, jak do letadla nakládají náš andělský prach. Během celého letu jsem seděl vedle něj v kokpitu a v ruce jsem otáčel nožem, což ho vynervovalo natolik, že se pomočil.

Když si chcete zajistit něčí loajalitu, musí nejdřív pochopit, *proč* si ji zasloužíte. Postaral jsem se o to, aby ostatní pochopili,

že špička nože je ještě ostřejší, když člověk, který ho ovládá, rád působí bolest.

Ru si přejede rukou přes pusu. „Slyšel jsi o letadlech společnosti NevAirLand?“

Ztuhnu a krev v žilách mi zamrzne. To jméno jsem určitě nikomu neříkal, a rozhodně ne Ruovi.

„Asi ne.“ Zacuká mi v čelisti.

„Tak to seš asi jedinej.“ Ru se zasměje. „Majitel, Peter Michaels, se sem zrovna přistěhoval.“

Srdce mi buší tak prudce, až mi naráží do žeber. *Jak mi to mohlo ujít?* „Vážně?“

Ru přikývne. „Hledá nový *dobrodružství*.“ Usměje se a jeho lehce křivé zuby se zalesknou. „Měli bychom ho jaksepatří přivítat, ukázat mu, jak to tu chodí.“

Zatnu pěsti – cítím hněv jako pokaždé, kdykoli slyším jméno Peter Michaels. Natáhnu se a zvednu sklenku. Pevně ji obemknu prsty a hrudí mi začne stoupat vzrušení.

Jak příhodné, že se mi muž, kterého toužím zabít, sám naservíruje na stříbrném podnose.

„To zní jako skvělá příležitost.“ Usměju se.

Ru zvedne doutník. „Neprosil jsem tě o svolení, mladej, ale jsem rád, že do toho jdeš se mnou.“

„Tak kdy se s ním sejdeme?“ Napiju se a snažím se zkrotit své divoce bušící srdce.

„*Já se s ním sejdu dnes večer. Sám.*“ Přimhouří oči.

Sevře se mi žaludek. „Nech mě jít s tebou, Roofusi. Neměl by ses s ním scházet sám.“

Ru si povzdychne a projede si rukama své směšně rudé vlasy. „Jde z tebe strach. Tohle musí bejt přátelská schůzka.“

Na tom se shodneme.

„Vezmi aspoň někoho z kluků.“ Z představy, že je Ru s Peterem sám, mi přejede mráz po zádech.

Ru do vzduchu vyfoukne kolečko kouře.

Nakloním se a poklepu klouby o stůl. „Roofusi. *Slib mi*, že nepůjdeš sám. Nebuď blázen.“

„A ty nezapomínej, kam patříš,“ vyštěkne. „To *já* to tu řídím, ne ty. *Ty* se zodpovídáš *mně*. Co kdybys projevil trochu vděčnosti a pro jednu prostě udělal, co ti kurva říkám?“

Nad tónem jeho hlasu zaskřípu zuby. Kdyby šlo o kohokoli jiného, poděkoval bych mu za připomínku a pak bych mu vyřízl jazyk. Ale Ruovi projde to, co ostatním ne.

Rua jsem poprvé viděl, když mi bylo třináct – dva roky potom, co mě poslali do Ameriky, abych žil se strýcem. Četl jsem si v knihovně, když jsem z chodby zaslechl rozruch, a tak jsem se šel podívat. Škvírou ve dveřích do pracovny jsem fascinovaně sledoval, jak se nad strýcovým stolem tyčí obrovský muž s olivovou pletí a obarvenými červenými vlasy, u spánku mu drží pistoli a v jeho silném bostonském přízvuku burácí hrozba. Vzbudilo to ve mně úžas, vážně. Do té doby jsem neviděl, že by se strýc před někým krčil. Jeho oblíbená zábava spíš byla, když ostatní padali na kolena před ním.

Byl politik, a tak se to na veřejnosti dělo celkem často.

A taky to byl zvrácený člověk plný zloby, takže v soukromí se to dělo ještě častěji.

Ten záhadný muž mi tedy připadal fascinující, a tak jsem se ho poté, co odešel, rozhodl sledovat v naději, že se na mě něco z jeho moci přenese. Asi by se tomu dalo říkat posedlost, ale nikoho takového jsem do té doby nepotkal. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by si vysloužil poslušnost od člověka, který řídí svět.

Chtěl jsem se to naučit.

Ve třinácti letech jsem se ale ještě neuměl pohybovat nepozorovaně a Ru celou dobu věděl, že ho sleduju. Vzal si mě pod křídla a naučil mě všechno, co uměl. Představil mi ulice Bloomsburgu a udržoval mě při smyslech, když mě sužovaly noční můry.

Takže se jeho plánům podřídím, protože na tomhle světě neexistuje jediný člověk, který by se o mě postaral jako on.

Kdysi existoval, ale to bylo dávno. V jiném životě.

„Máš pravdu,“ přitakám. „Tvému úsudku věřím. Jen nevěřím ostatním.“

Ru se zasměje, nadechne se k odpovědi, ale přeruší ho zaklepání na dveře.

„Dále,“ zabručí.

Starkey, jeden z našich mladších nováčků, nakoukne dovnitř. „Pardon za vyrušení, šéfe.“ Pohledem sklouzne ke mně, vytréští oči a rychle se odvrátí. „Dovnitř se snaží dostat pár holek s falešnejma občankama. Je to docela prča.“

„Rušíš nás kvůli takový kravině?“ vyštěkne Ru. „Za co tě sakra platíme?“

Ušklíbnu se nad Ruovým výbuchem a přejdu k přenosu z bezpečnostních kamer. Zadívám se na kameru nad hlavním vchodem. Je to přesně tak, jak říkal Starkey – stojí tam tři holky a jedna z nich momentálně ječí na vyhazovače. *Ubohé*. Dál si prohlížím přenos a oči mi sjedou na krásku stojící stranou.

Přejíždím jí očima po těle v upnutých modrých šatech a žaludek se mi svírá. Objímá se rukama a pohledem přeskakuje z vyhazovače na řadu taxíků na ulici.

Irituje mě, že ji nevidím tak dobře, jak bych chtěl. Ale i tak poznám, že je nesvá. Nevinná. Sem rozhodně nepatří. Z nějakého důvodu ucítím mezi nohama vzrušení a při představě, jak

ji tohle místo může poskvřnit, ztvrdnu. Jen tak někdo si ode mě reakci nevyslouží. Apatie se mi vpila do kůže a přetvořila ji v neproniknutelný štít. Nic se nedostane dovnitř ani ven. Jsem jen prázdná skořápka s jediným cílem.

To, že ve mně ta holka vzbudila špetku zájmu, ve mně vyvolá zvědavost.

„Pust' je dovnitř,“ přeruším je a očima pořád hltám tu krásnou brunetu.

Starkey přestane žvanit, střelí po mně pohledem a zadívá se na Rua. „Určitě –“

„Koktám snad?“ zeptám se a otočím se na něj. „Nebo mi snad nerozumíš kvůli přízvuku?“

„N-ne, to jen –“

„Ticho,“ přeruším ho. „Evidentně potřebujete pomoci situaci vyřešit. Nebo jsem to snad pochopil špatně a není to ten důvod, proč jsi za námi přišel s takovou prkotinou?“

Ru se ušklíbne a opře se v křesle.

„Ne, Hooku. Pochopil jste to správně.“

„Hmm. Očividně máme problém.“ Přikývnu. „Souhlasíš s tím, že bychom měli vyhodit toho, kdo hlídá u vchodu?“

„Ehm, ne,“ začne Starkey.

„Koneckonců když si nedokáže poradit se skupinou ženských, jak by si mohl dokázat poradit s kýmkoli jiným?“ Nakloním hlavu.

Starkey polkne a ohryzek mu poskočí. „Já... Jsou –“

„Víš,“ pokračuju a vytáhnu z kapsy nůž. „K podmanění ženy je potřeba kontrola.“ Kráčím k němu, mezi prsty otáčím nerezovou ocelí a po kůži mi klouže propracovaná rukojeť. „Lehká ukázka moci. Kompromisy. Musí cítit naprostou slast, že nad ní máš převahu.“

Zastavím se před ním, přestanu otáčet nožem a sevřu ho v dlani. „Náš vyhazovač je dnes spíš submisivní.“ Volnou rukou mu narovnáím kravatu. „Chápu, že je pro tebe těžké rozpoznat stejnou vlastnost u sebe.“

Nakloním se k němu blíž a přiložím mu hrot nože ke krku. „Buď hodný kluk, Starkey, a pusť. Je. Dovnitř.“

„Ano, pane,“ zamumlá.

Poplácám ho po rameni, Starkey se otočí a vyběhne ze dveří.

Ru na mě namíří doutníkem a v očích se mu zračí pobavení.

„A přesně *proto* na tu schůzku nepůjdeš.“

Usměju se a narovnáím si manžety u košile. „To je fér. Jdu dolů. Musím se zbavit jednoho vyhazovače a taky jsem dostal chuť na něco *pěkného*.“

Ru se zachechtá. „Hlavně ať jsou plnoletý.“

S rukou na klíce se zastavím. „Ru?“

Zabručí.

„Vyříd' Peterovi, že se nemůžu dočkat, až se setkáme tváří v tvář.“

Wendy

J eště před hodinou bych přísahala, že nás zatknou, a teď sedím ve VIP salónku luxusního baru a upíjím předražené šampaňské – pozornost „obdivovatele“.

Věková hranice pro pití alkoholu tu funguje spíš jako doporučení než nařízení. Polije mě pocit studu, když si vzpomenu, jak Maria přede všemi ječela na vyhazovače, protože nevěřil mé falešné občance. Nedivím se, Angiině sestře nejsem ani trochu podobná. Už už jsem se chystala skočit do nejbližšího taxíku a zdrhnout, ale pak zevnitř vyšel nějaký blondák v dokonale padnoucím obleku a pošeptal něco vyhazovači. A pak nás na jednu vedli do VIP zóny.

Připadám si tu extrémně nepatřičně, ale bavím se jako už dlouho ne, což je dost ubohé vzhledem k tomu, že akorát pijeme a pozorujeme ostatní.

Respektive vyhlížíme jednoho člověka.

Hooka.

Protočím nad tím jménem oči, ale i tak ve mně vzklíčí semínko zvědavosti. Očividně je on ten důvod, proč holky chodí zrovna sem – doufají, že ho znovu uvidí.

Maria si je jistá, že je to její spřízněná duše, takže se sem vrací každý víkend, oči na stopkách, nohy už napůl od sebe, a doufá, že sestoupí mezi smrtelníky, aby ho mohla získat.

„Tak mi o tom svém chlapovi něco pověz,“ prohodím k Marii, upiju ze sklenky a rozhlédnu se kolem sebe.

Angie zaúpí. „Ach jo, už zase.“

Maria se zašklebí. „Stalo se to asi před měsícem. Objednávala jsem si na baru drink a přísahám, najednou se dav rozestoupil a tam on. Seděl vzadu v boxu jako nějaký podělaný bůh a kolem něj se vznášel kouř z doutníku.“

„Mluvila jsi s ním?“ zeptám se.

Angie se zasměje. „Jo, jasně. To by musela nejdřív projít přes jeho poskoky.“

Nakloním hlavu. „Poskoky?“

Pokrčí rameny. „Pořád s ním jsou nějaký chlapi.“

Obočí mi vystřelí nahoru. „Možná je gay.“

Angie se zachechtá, ale Maria přimhouří oči. „Něco mezi náma proběhlo.“

„A bylo to tak silný, že už ji potom nevyhledal,“ odfrkne si Angie.

„Očividně má moc práce,“ odsekne Maria a odhodí si pramen vlasů z obličeje. „Ale proto jsme tady. Jednou za mnou přijde.“

„A vezme tě k sobě do postele a roztrhne tě vejpůl svým obřím pérem.“ Angie vykulí oči a roztáhne ruce na šíři ramen.

Zahihňám se a promnu si obličej. „To zní teda *fakt* reálně.“

Maria zkroutí rty. „Proč jsi sem vůbec chodila, když meleš jen kraviny? Mohla jsi zůstat doma a dát nám pokoj.“

Stáhnou se do sebe a v žaludku se mi usadí pocit viny. „Promiň, věřím ti, fakt.“ Pevně si v klíně propletu prsty. „Akorát z toho vyprávění působí až... neskutečně.“

Obrátí oči v sloup. „Nevymyslely jsme si ho, *Wendy*. Je to podnikatel. Tenhle podělanej bar je jeho!“ Praští do podsedačku.

Zdvihnu obočí. „Fakt?“

„Aspoň myslím. Moc často tu není, ale když jo, vždycky sedí na tom samým místě.“ Maria ukáže do zadního rohu – na prázdný box v jinak zaplněné místnosti.

Napije se. „Každopádně štěstí je dneska na můj straně. Cejtím to.“ Poklepe si dlouhým, rudým nehtem na spánek.

Nakloním se a přituknu si s ní ve snaze zachránit naše přátelství, které jsem zničila dřív, než mohlo vůbec začít. „Řekla bych, že máš pravdu. Dneska to vyjde.“

Maria se usměje – je to první upřímný úsměv, který mi zatím věnovala – a v hrudi se mi usadí spokojenost. Možná mi to kamarádění se nakonec půjde.

Zničehonic ucítím zezadu na krku horko. Otočím se, protože mě najednou přepadne nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje. Ale když se otočím, nikdo tam není.

Zvláštní.

Dopiju zbytek šampaňského, postavím se a nakloním se k holkám. „Hned se vrátím. Musím na záchod.“

„Hele,“ zavolá za mnou Angie, když jsem už napůl venku z VIP zóny. „Dole je vždycky obsazeno. Napravo od baru je chodba, záchody jsou vzadu a skoro nikdo tam nechodí.“

Přikývnu, zapamatuju si její pokyny a začnu se prodírat přes hlavní místnost. Zrak se mi z toho vypitého šampaňského trochu zakalí, a tak zakopnu a do někoho vrazím.

„Do prdele, pardon.“ Instinktivně natáhnu ruce a narazím na pevnou hradbu svalů. Za ramena mě uchopí neznámé, drsné ruce a z toho dotyku mi po těle naskočí husí kůže.

„Taková hezká pusa a takové sprostárny.“

Hluboký hlas s přízvukem se mi přelije po kůži jako hedvábí a obalí se kolem mě tak, až mi po zádech přeběhne mráz. Neznámý mě sevře pevněji a začne mi třít paže. Ruce mám stále položené na jeho hrudi a pod bříšky prstů cítím měkkou látku jeho černého obleku. Dech se mi zadrhne v hrdle, zatímco mě provrtává blankytně modrýma očima. Jsou tak krásné, až mě to děsí.

Odvrátím se a konečně zpracuju jeho slova. „Cože?“

Ušklíbne se a já si všimnu jeho vysokých lícních kostí a ostře řezaných rysů odrážejících světlo, které kontrastuje s jeho rozčuchanými vlasy a obočím černým jako uhel.

Žaludek se mi sevře, když si uvědomím, jak moc je přitažlivý.

Skloní hlavu, až se ústy téměř dotýká mého ucha. Po krku mi stéká jeho dech a tělem mi stoupá horko. „Říkal jsem –“

„Ne, slyšela jsem tě,“ přeruším ho. „To byla řečnická otázka.“

Zakloní se a po rtech se mu pomalu rozlije úsměv. Palci mi rytmicky přejíždí nahoru a dolů po holé kůži. „Vážně?“

Přikývnu. „Jo.“

Hrud' se mi sevře. Rozhlédnu se kolem sebe a zkoumám okolí. Tolik lidí, a přesto mám pocit, že je tu jenom on. Jeho energie proudí vzduchem, jako by ji jeho tělo nedokázalo zadržet. Ten muž vyzařuje moc a já si na zlomek vteřiny představím, jaké by bylo se do tohohle průšvihů namočit. Aspoň chvíli žít bez jakýchkoli omezení.

Směšné.

Zavrtím hlavou, ustoupím a kousnu se do spodního rtu. „No, tak mě...“

„Těšilo,“ zapřede. Znovu se ke mně přiblíží, popadne mě za ruku, zvedne si ji k obličejí a přejede po ní rty v náznaku polibku.

Srdce mi vynechá úder. „Chtěla jsem říct, ať mě omluvíš, ale jasně, těšilo mě...“

Odtáhnou se a žaludek se mi zkroutí. Cítím se skoro zklamaná, že ho opouštím, a to mě znervózní. Chci ho obejít, ale chytí mě za ruku a znovu mě k sobě přitáhne, až cítím každou část jeho pevného těla proti svým měkkým křivkám. Zalapám po dechu a ztuhnu. Tenhle muž – tenhle *cizí* muž – se mě dotýká, jako by na to měl nárok. Jako bych byla jeho.

„A jméno mi nepovíš?“ Jeho hlas se odráží od mého krku. Při tom hlubokém tónu stisknu nohy k sobě.

Nikdo se ke mně nikdy nechoval jako on. Nikdo takový mi nikdy nevěnoval pozornost. Pod kůží mi vře zvláštní směsice emocí. Je nesnesitelná a zároveň opojná.

Vydechnu a snažím se, aby se mi nechvěl hlas. Možná je to tím šampaňským nebo tím mužem, ale touha být jinou Wendy mi rozváže jazyk dřív, než si to stihnu rozmyslet. „Ne. Myslím, že si ho nezasloužíš.“

Vykroučím se z jeho sevření. „A jen abys věděl, tahle hezká pusa si může říkat, co *kurva* chce.“

V očích mu zaplane, koutek úst mu zacuká, ale už nic neřekne. Jen vrazí ruce do kapes svého trojdílného obleku, zhoupne se na patách, a když se otočím k odchodu, cítím, jak se mi jeho pohled propaluje do zad.

James

Srdce mi naráží do žeber.
Wendy Michaelsová.

Znám ji, samozřejmě. Je to dcera muže, kterého sleduju už od svých jedenácti let. Když teď dospěla, otec ji skrývá, nejspíš aby ji ochránil před zvrhlostmi svého podnikání, ale když člověk někoho celý život pozorně sleduje, dozví se o něm všechno, i tvar jeho stínů.

Proto mi není jasné, jak mi mohlo uniknout, že se sem stěhuje.

Nemám však ve zvyku vyčítat dětem hříchy jejich otců. Všichni jsme vedlejší produkt zla, někteří se tak narodí a jiné přetvoří okolnosti. Ale když mi ji vesmír nabízí jako na dlani, měl bych se o ni postarat, jak se patří.

Při představě, jak do ní zajíždím, odpaním ji a zanechám na ní rány, co budou navždy připomínat moji přítomnost, ztvrdnu. Jak poskvrním její nevinost a hodím ji k nohám jejího otce – pošpiněnou verzi holčičky, kterou stvořil.

Nádhera.